

[Peter Larsen.]

Men selv med dette udgangspunkt finder vi fra venstres side, at forslagene ikke er velegnede, fordi en analyse af de enkelte forslag viser, at regeringen ikke lægger hovedvægten på det nationale, men tværtimod søger at placere mere politisk prægede hensigter i lovforslagene, politiske hensigter, der kan karakteriseres på den måde, at man vil forsøge at ændre samfundsstrukturen, en ændring der betyder, at det offentlige, stat og kommune, får afgørende indflydelse på vigtige spørgsmål, man kan vel næsten sige får hals- og håndsret på de mest fundamentale områder i dansk jordlovgivning, nemlig med hensyn til erhvervelsen af og rådighedsretten over den danske jord. Det er derfor helt naturligt, at det centrale i denne debat må blive det, jeg her karakteriserer som politiske hensigter, og de virkninger, der flyder deraf. Jeg tænker i denne forbindelse ikke alene på landbruget, men også på alle de andre områder, som berøres af lovforslagene.

Jeg vil gerne knytte nogle enkelte bemærkninger til det nationale problem ud fra den betragtning, at venstre er stærkt interesseret i, i den udstrækning det er muligt under hensyn til det forventede fællesskab, at bevare dansk jord på danske hænder. Vi er interesseret i det — jeg føjer til: når og hvis vi kommer med i fællesskabet, hvad vi jo håber — men i denne forbindelse vil jeg gerne give udtryk for en undren over, at man, når man fra regeringens side lægger så stærk vægt på at bevare jorden på danske hænder, så ikke har stillet forslag om at udbygge loven af 1959. Det fremgår af fremsættelsestalerne, at man ønsker at opretholde denne lov, og deri ligger vel en erkendelse fra den høje regering af, at denne lov har en vis betydning, og at den vel også har en betydning, der går ud over det, den højterede statsminister direkte peger på, nemlig spørgsmålet om erhvervelse af sommerhuse til egen brug. Derfor stiller venstre spørgsmålet: hvorfor vil man ikke udbygge

1959-loven? Hvorfor vil man ikke gøre den effektiv, således at den i modsætning til i dag stiller krav om ophold en vis tid som betingelse for at erhverve fast ejendom? Der er jo for hvervende personer ingen tidsfrist indsat i loven. Hvorfor kunne man ikke indsætte en bestemmelse som f. eks. at betingelsen for at erhverve landbrug i Danmark er to års uafbrudt ophold og arbejde i landbruget, en bestemmelse, som jeg ved er vedtaget i de seks landes ministerråd i oktober 1961? Når man nu vil gøre et forsøg på at bygge en lovgivning op herhjemme i lyset af den udvikling, der er i gang i fællesmarkedet, synes jeg, at man også burde gøre forsøg på at indrette sig derefter og spejle efter de gældende regler dér. Hvorfor skal vi være lempeligere med hensyn til erhvervelsen af ejendomme her i landet, end f. eks. Tyskland er? Denne passivitet omkring 1959-loven er for os en bekræftelse på, at man har andre end nationale hensigter med forslagene, og derfor må spørgsmålet om bopælspligt og forkøbsret, som jeg i øvrigt ikke skal gå nærmere ind på, ses som værende af tvivlsom værdi.

Selv om man på disse områder prøver på at følge regeringens tankegang, må man erkende, at der her er tale om dobbeltkonfekt, for hvis det ene af kriterierne var tilstrækkeligt, så var det andet overflødig og omvendt. Derfor kan venstre ikke anerkende den tankegang, der ligger bag disse jordlovsforslag, hvor man på den ene side vil give lempeligere adgang for udlændinge til køb af landbrug her i landet, end man har det f. eks. i Tyskland, mens man på den anden side foreslår større indgreb i rådighedsretten for erhvervet og dets udøvere end andre steder. Det forekommer os at være en mærkelig situation for et landbrugsland, hvor produktion og eksport af landbrugsvarer spiller så stor en økonomisk og erhvervspolitisk rolle, og hvor en frisindet landbrugspolitik for os at se er en væsentlig betingelse for, at vi stadig har mulighed for at skabe en stor og alsidig produktion. Vi er inde i en tid,